

Sygn. akt IV Pa 111/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 listopada 2014r.

Sąd Okręgowy Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Zielonej Górze

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Bogusław Łój / spr /

Sędziowie : Sędzia SO Małgorzata Woźniak-Zendran

Sędzia SO Katarzyna Kijowska-Kukulka

Protokolant : st.sek.sąd.R. Duchnicka - Tylutka

po rozpoznaniu w dniu **4 listopada 2014r. w Zielonej Górze**

na rozprawie

sprawy z powództwa **R. K.**

przeciwko **Przedsiębiorstwu Budowlano- (...) w N.**

o przywrócenie do pracy

na skutek apelacji **pozwanego**

od wyroku Sądu Rejonowego Sądu Pracy w N.

z dnia 11.07.2014r. (Sygn. akt IV P 460/13)

I. oddala apelację

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 60 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą.

sygn. akt IV Pa 111/14

UZASADNIENIE

Powód R. K.w pozwie skierowanym do Sądu Rejonowego w(...)IV Wydziału Pracy domagał się ostatecznie od pozwanego W. K.prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo Budowlano - (...)odszkodowania w związku z niezgodnym z prawem rozwiązaniem umowy o pracę, w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia za pracę, z ustawowymi odsetkami od dnia 16.12.2013r. do dnia zapłaty, zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

Pozwany W. K. wniósł o oddalenia w całości roszczeń pozwu, zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 11.07.2014r. Sąd Rejonowy w Nowej Soli IV Wydział Pracy zasądził od pozwanego Przedsiębiorstwa Budowlano- (...) na rzecz powoda R. K. tytułem odszkodowania kwotę brutto 7744,74 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 16.12.2013r. do dnia zapłaty (pkt I), zasądził od pozwanego na rzecz powoda 60 zł tytułem zwrotu kosztów

zastępstwa procesowego (pkt II), nadał wyrokowi w punkcie I rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 2686,68 zł (pkt III), zasądził od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Nowej Soli tytułem opłaty kwotę 1549 zł (pkt IV).

Sąd Rejonowy ustalił, że powód R. K. był zatrudniony u pozwanego W. K. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo Budowlano - (...) na podstawie umowy o pracę, od dnia 01.10.2009r., w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego powyżej 12 ton.

Powód zgodnie z obowiązkami jakie wykonywał w ramach stosunku pracy w dniu 12.11.2013r. po zakończeniu wykonywania swojej pracy w charakterze kierowcy samochodu ciężarowego powyżej 12 ton, zaparkował samochód na parkingu w miejscowości M.. Samochód, na którym pracował powód przeszedł remont silnika.

W dniu 13.11.2013r. kiedy rano udał się na miejsce, w którym pozostawił samochód poprzedniego dnia, uruchomił samochód, jednak kiedy chcąc ruszyć z miejsca dodał gazu, usłyszał trzask w silniku i natychmiast wyłączył samochód. Widać było unoszący się niebieski dym.

Powód niezwłocznie zadzwonił do swojego pracodawcy, aby poinformować go o awarii jaka powstała w samochodzie. Później na parking przyjechali pracownicy serwisu. Polecili powodowi przekręcić kluczyk w stacyjce, pomimo tego, że powód nie chciał tego zrobić, posłuchał zaleceń pracowników serwisu, usłyszano stukot i powód wyłączył samochód.

Następnego dnia samochód został za pomocą koparki wprowadzony na tak zwaną niskopodwoziówkę i przetransportowany do serwisu. Po przybyciu do serwisu powód zostawił tam samochód i oddał kluczyki pracownikom, aby mogli dokonać oględzin oraz naprawy samochodu.

W dniu 18.11.2013r. powód udał się do pracodawcy w celu sporządzenia notatki o okolicznościach zdarzenia z dnia 13.11.2013r. Po sporządzeniu notatki wspólnie z I. K. powód podpisał ją i został zwolniony do domu.

W dniu 13.12.2013r. powód doręczył pracodawcy zwolnienie lekarskie na okres do 31.12.2013r. oraz w związku z tym, że w tym okresie nie wykonywałby obowiązków służbowych oddał na polecenie pracodawcy telefon, który od niego otrzymał.

W dniu 19.12.2013r. powód odebrał, za pośrednictwem poczty, rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z dnia 16.12.2013r. Jako przyczynę rozwiązania umowy pracodawca wskazał ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych, polegających na spowodowaniu znacznej szkody pracodawcy poprzez uruchomienie niesprawnego samochodu oraz podanie nieprawdziwych okoliczności awarii pojazdu (...) z dnia 13.11.2013r.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy zważył, iż działaniu powoda nie można przypisać cech bezprawności. Nie można także rozważać o istnieniu winy po jego stronie. Powód nie przewidywał wystąpienia szkodliwego dla pracodawcy skutku, nie zmierzał do niego celowo. W oparciu o przeprowadzone postępowanie dowodowe nie można też przyjąć, że powód przewidywał możliwość nastąpienia szkodliwego skutku i że bezpodstawnie przypuszczał, że zdoła go uniknąć, lub też, nie przewidując możliwości jego wystąpienia, mógł i powinien go przewidzieć. W ocenie Sądu Rejonowego powód zachował co najmniej elementarne zasady prawidłowego zachowania się w tej sytuacji. Na uwagę zasługuje postawa powoda, który kiedy tylko zorientował się, że samochód uległ awarii, zgasił silnik i zadzwonił do pracodawcy, a kolejne czynności wykonywał na wyraźne polecenie pracowników serwisu, którzy są fachowcami w swojej dziedzinie i to jedynie ich działanie mogło wyrządzić szkodę w mieniu pracodawcy powoda.

Sąd pierwszej instancji oddalił wniosek pozwanego o dopuszczenia dowodu z opinii biegłego na okoliczność przyczyn awarii silnika samochodu ciężarowego. Sąd Rejonowy uwzględnił bowiem stanowisko powoda, iż z opinii Biura (...) z dn. 22.11.2013r. przedłożonej przez pozwanego, wynika co było przyczyną awarii. Rzeczoznawca wskazał, iż do awarii doszło w wyniku powstania zjawiska „uderzenia cieczy”, czego powód nie kwestionował. W takim samym zakresie

miałby opinię wydać biegły sądowy albowiem taka teza dowodowa została określona przez pozwanego w piśmie z dn. 05.03.2014r.

Na podstawie art. 56 k.p. w zw. z art. 58 k.p. Sąd Rejonowy zasądził, zgodnie z żądaniem powoda, odszkodowanie obliczając jego wartość w oparciu o treść § 2 ust. 1 pkt. 2, § 2a rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 29.05.1996r. w sprawie sposobu ustalania wynagrodzenia w okresie niewykonywania pracy oraz wynagrodzenia stanowiącego podstawę obliczania odszkodowań, odpraw, dodatków wyrównawczych do wynagrodzenia oraz innych należności przewidzianych w Kodeksie pracy oraz treści § 8 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 08.01.1997r. w sprawie szczegółowych zasad udzielania urlopu wypoczynkowego, ustalania i wypłacania wynagrodzenia za czas urlopu oraz ekwiwalentu pieniężnego za urlop. W związku ze znacznymi wahaniami wysokości składników wynagrodzenia powoda, na wniosek powoda, składniki te były uwzględnione przy ustalaniu wynagrodzenia urlopowego w łącznej wysokości wypłaconej powodowi w okresie nieprzekraczającym 12 miesięcy kalendarzowych. Pozwany przedłożył odpowiednią informację. Sąd Rejonowy uwzględnił także żądanie odsetek ustawowych liczonych od dnia rozwiązania stosunku pracy wskazanego w świadectwie pracy.

Apelację od tego wyroku wywiódł pozwany zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. sprzeczność ustaleń Sadu z treścią zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego poprzez przyjęcie, że: po awarii z dnia 13.11.2013r. nie miało miejsca uruchomienie niesprawnego samochodu, powód nie spowodował ze swojej winy szkody w majątku pozwanego w związku z uruchomieniem niesprawnego samochodu, przed awarią powód informował pozwanego o nieprawidłowej pracy samochodu;
2. nie wyjaśnienie istotnych dla sprawy okoliczności przyczyn ostatecznych skutków awarii samochodu, w tym ustalenia czy po awarii samochód był ponownie uruchamiany, poprzez oddalenie wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego na te okoliczności;
3. naruszenie przepisów postępowania tj.:
  - art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, polegającego na pominięciu, bez wskazania przyczyn, znacznej części zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego,
  - art. 227 w zw. z art 278 § 1 k.p.c. po przez niedopuszczenie dowodu z opinii biegłego, pomimo, iż do oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego dotyczącego przyczyn awarii samochodu, zachodziła konieczność posiadania wiedzy specjalnej i w tym zakresie pozostały nie wyjaśnione istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności,
  - art. 328 § 2 k.p.c. poprzez brak wskazania podstaw faktycznych ustalenia dotyczącego naruszenia przez pozwanego art. 52 § 2 k.p. polegającego na rozwiązaniu z powodem umowy o pracę po upływie 1 miesiąca od dnia uzyskania przez pracodawcę wiadomości o okoliczności uzasadniającej jej rozwiązanie.
4. wadliwe, z naruszeniem art. 19 k.p.c., ustalenie opłaty od pozwu po przez jej ustalenie na podstawie art. 23¹ k.p.c. od sumy rocznych zarobków powoda na kwotę 1549 zł, pomimo, że powód ostatecznie domagał się zasądzenia odszkodowania.

Wskazując na powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie w całości roszczeń pozwu, oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpatrzenia - przy uwzględnieniu kosztów postępowania odwoławczego. Ponadto na wypadek nie uwzględnienia apelacji wniósł o zmianę postanowienia o kosztach poprzez ustalenie opłaty od pozwu na kwotę 388 zł.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o oddalenie apelacji pozwanego w całości oraz zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanej jest bezzasadna i jako taka nie zasługuje na uwzględnienie.

Apelacja nie zawiera zarzutów skutkujących zmianą lub uchyleniem zaskarżonego wyroku. W sprawie nie zachodzą nadto okoliczności, które Sąd Odwoławczy winien wziąć pod uwagę z urzędu.

Sąd pierwszej instancji dokonał prawidłowej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego i na tej podstawie poczynił trafne ustalenia faktyczne co do okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia. Podkreślenia również wymaga, że Sąd Rejonowy w sposób bardzo obszerny i skrupulatny na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego odtworzył stan faktyczny sprawy, nadto bardzo wszechstronnie zbadał wskazaną przez pozwanego przyczynę rozwiązania stosunku pracy i w oparciu o przepisy prawa oraz zasady doświadczenia życiowego dokonał właściwej ich oceny. Wnioski wysnute przez Sąd meriti zostały logicznie uzasadnione i odpowiadają zasadom doświadczenia życiowego. Ustalenia te Sąd Okręgowy w pełni podziela i czyni własnymi (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 09.06.2005r., IIICK 622/04, LEX nr 180853; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16.02.2005r., IV CK 523/04, LEX nr 177281).

Z tych przyczyn Sąd Okręgowy podziela pogląd jak i argumenty zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku co do tego, że nie istniały przyczyny które uzasadniałyby podjęcie wobec powoda decyzji o rozwiązaniu z nim umowy o pracę w trybie dyscyplinarnym na podstawie przepisu art. 52 § 1 pkt 1 kp.

Zgodnie z art. 52 § 1 pkt 1 k.p. pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika w razie ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych. Cytowany przepis nie zawiera katalogu określającego, choćby przykładowo, na czym polega ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych przez pracownika. Z jego treści oraz z wieloletniego doświadczenia orzeczniczego wynika jednak, że nie każde naruszenie przez pracownika obowiązków może stanowić podstawę rozwiązania z nim umowy w tym trybie – musi to być naruszenie podstawowego obowiązku, zaś powaga tego naruszenia rozumiana musi być jako znaczny stopień winy pracownika. Naruszenie musi być zatem spowodowane przez pracownika świadomie, w sposób przez niego zawiniony oraz musi stwarzać zagrożenie dla interesów pracodawcy. Rozwiązanie umowy o pracę w trybie art. 52 k.p. jest bowiem nadzwyczajnym sposobem rozwiązania stosunku pracy i powinno być stosowane przez pracodawcę jedynie wyjątkowo. Musi ponadto być uzasadnione szczególnymi okolicznościami, które w zakresie winy pracownika polegają na jego złej woli lub rażącym niedbalstwie (por. wyrok SN z 02.06.1997r., I PKN 193/97, OSNAPiUS 1998, nr 9, poz. 269).

Sąd Rejonowy w ustalonym stanie faktycznym sprawy zastosował prawidłową wykładnię art. 52 § 1 pkt 1 kp i słusznie ocenił, że przepis ten został przez stronę pozwaną wykorzystany w sytuacji w której nie była spełniona jego hipoteza.

Oceniając całokształt okoliczności wylaniający się z zeznań świadków oraz stron, należy stwierdzić, że działaniu powoda nie można przypisać cech bezprawności. Nie można także mówić o istnieniu winy po jego stronie czy też by przewidywał możliwość nastąpienia szkodliwego skutku i że bezpodstawnie przypuszczał, że zdoła go uniknąć, lub też nie przewidując możliwości jego popełnienia mógł i powinien go przewidzieć. Powód mając na uwadze wcześniej słyszany głośny odgłos silnika nie chciał go uruchamiać ponownie i prosił, żeby dokonali tego mechanicy z serwisu, którzy przyjechali na miejsce awarii. Świadek J. F., będący właścicielem serwisu, zeznał, że poprosili powoda, aby przekręcił klucz w stacyjce tj. by zrobić ruch w silniku i wyłączyć stacyjkę i powód „chciał żebyśmy my zrobili, ale to kierowca lepiej zna stacyjkę (...)”. Świadek zeznał też, że wybite dziury w kadłubie to bardzo poważna awaria i w takim stanie silnika nie da się uruchomić.

Zgodzić należy się z decyzją Sądu pierwszej instancji, w zakresie oddalenia wniosku pozwanego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność przyczyn przedmiotowej awarii silnika. Opinia biegłych, na którą wskazuje pozwany w wywiedzionej apelacji, była bowiem bezprzedmiotowa w sytuacji, kiedy strona powodowa zgodziła się z wnioskami opinii, którą przedłożył sam pozwany. Opinia ta w sposób dostateczny tłumaczy przyczyny i zakres tej awarii, natomiast w sprawie istotnym jest nie sama przyczyna awarii tylko to czy powód doprowadził swoim zachowaniem do powiększenia szkody. Na to dowodów w sprawie natomiast nie ma.

Sąd Odwoławczy nie dopatrył się również uchybień eksponowanych przez skarżącego w wywiedzionej apelacji w zakresie wadliwego ustalenia przez Sąd Rejonowy opłaty od pozwu. Na gruncie rozpoznawanej sprawy w związku z tym, iż powód w pozwie dochodził „uznania dokonanego rozwiązania umowy o pracę za niezgodne z prawem”, niewątpliwie wartość przedmiotu sporu winna odpowiadać sumie wynagrodzenia za okres roku, nie zaś wartości wynagrodzenia za okres tylko trzech miesięcy. Tym samym stwierdzenie Sądu Rejonowego, iż pozew w sprawie z uwagi na wartość przedmiotu sporu wynoszącą 30.978,99 zł podlegał opłacie stosunkowej, w kwocie 1.549 zł (5% x 30.978,99 zł) było ze wszechmiar prawidłowe. Nieistotnym jest przy tym, iż pełnomocnik powoda później zmodyfikował powództwo wnosząc w miejsce pierwotnie zgłoszonego przez powoda roszczenia o przywrócenie do pracy, żądanie zasądzenia odszkodowania za niezgodne z prawem wypowiedzenie powodowi umowy o pracę. Oceny tej nie zmienia powołane przez skarżącego orzeczenie z dnia 30.01.2003r. I PK 263/2011 oraz z dnia 08.10.2010r., II PZ 28/2010. Powyższe dotyczy bowiem odmiennego stanu faktycznego.

Mając na uwadze powyższe, wobec bezzasadności apelacji pozwanego, na podstawie art. 385 kpc orzeczono jak w pkt I wyroku.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł zgodnie z art. 98 kpc i § 12 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013r., poz. 461).